

בין האצילים, זוללי הבשר, לעניים שאוכי לים רק בררה. אבל כאשר הוא צריך לנהוג מהפכה זו הוא נוהג כאינדיוידואל ליסט מושבע, מזמין את יריבו לדורקב אישי, אשר או שאינו מוטרד מגורל אלה הרואים בו מנהיג, או שהוא תמים עד-כדי כך שהוא מסוגל להאמין כי אויביו יכבדו את דיבתם.

הדורקב עצמו. הוא דוגמה לריאליזם: החרבות הכבדות, הניעה הגירת, התנו" עות המגורשמות, השמש היוקדת, הם ה" ניתן מן הפצעים, כל אלה מסירים כל הילת זוהר מן ההתגששות הברברית בין ה" שניים. אבל כיצד מתיישב ריאליזם זה עם הוורטואויות של הקשתים שכל חיצייהם פוגעים במטרה?

פרשנות אחרת שאפשר לתת לסרט, היא זו שטוענת כי מדובר כאן בגיבור אגדתי, שהאגדה גדולה ממנו. רובין עצמו אומר זאת כשהוא שומע את הבלדות ש" חיברו אודותיו, במשך השנים שבהן בילה במסעיה הצלב. אלא שהוא עצמו מתפתה, מייד לאחר-ככן, להאמין באגדות אלה, כשהוא יוצא להציל את מאריאן מירי ה" שריף, וקרב גדול על חומות טירת נוטינג' הם (הממוקמת, ככל שאר אתרי הסרט, בספרד) רומז שלסטר עצמו דווקא די

כדי הגזמה, התלבשות של שון קונרי תוכננו על ידי איבון בלייד מן התחנות עד העליונים, הן שבביל הופעותיו כלוחם בשיריון כבד, והן לשעות הפנאי ביער שרוד, אותן מבלה בחברת מאריאן.

רישומים לרובין הוד
הקפיד הבמאי ריצ'רד לסטר על תלבשות תקופה ריאליסטיות עד ביסול האגדה כדי להדגיש את

מצדד באגדות.
מיתולוגיה של גברים. ואולי הסיי פור כולו אינו אלא זה של אדם החייב לעשות את המוטל עליו, בערך כמו השריף בצהרי היום, משום שהוא גבר וזו המיתולוגיה גיה של הגברים? ואולי זהו סיפור-אהבה נפלא, לפי מיטב המסורת של האקספר-סיונים הגרמני, עם מוות עייף שהיה מעדיף לחדול ממלאכתו (כך בכל אופן מגלם רוברט שו את השריף מנוטינגהם) אבל אין לו ברירה אלא להמשיך בה, ועם זוג האהבים שאושרם אינו יכול להתממש בעולם הזה? ושמה זהו סיפור-אהבה מודר-ני, שבו צריך לבחור רובין בין הידידות הגברית של ג'ון הקטן לאהבה הנשית של מאריאן, ומכאן שלישיית התפוחים שבי תחילת ובסוף הסרט?

בקצרה, כשעשוע אינטלקטואלי, יכול לסטר לספק תעסוקה מלאה לכמה שעות של יוכחים מכל הסוגים. הסרט עצמו אינו הולך עד הסוף אף באחד מן הכיוונים הללו, ואי-אפשר אלא להתפעל מן ההעזה של חברת-הסרטים ושל כל הנוגעים בו מבצע זה, אשר היו מוכנים להסתכן בהפ-קט סרט שהוא בחוקת ניסיון מעניין יותר מאשר יצירה משובחת.

בשירות הנחזאי

החומר

מצויין 1 טוב 2 טוב 3 חלש 4 חלש 5 רע

פיגמליון (תכלת, תל-אביב, אני גליה) — זהו אולי המפורסם בי מחזותיו של ג'ורג' ברנרד שו, שהוא אולי הידוע במחזאי המאה-העשרים. כלומר, שהמדובר בנועשה המוכר כמעט לכל אדם, אם לא מן המקור הבימתי, או מנירסה קולנועית זו (שהוצגה לראשונה ב-1938), אזי מן הגירסה המוסיקלית של לרנר ולוהן, גבירתי הנאוה, שמכרה מיליוני כרטיסים בכל רחבי העולם בצורתה הבימתית, עוד לפני שהפכה לסרט שובר-קופות.

מכאן, שאין צורך להרחיב שוב את הדיבור על הכוונות שבמחזה זה, החל מהתקפת-האופי של השפה האנגלית, דרך הסאטירה החברתית ועד להדגשת המיזנתרופיות הגברית. אפשר אולי רק לשוב להתפעל מן השנינות המופלאה של שו, מן הכישרון הבלתי-ריגיל שלו לנצל את גוני השפה האנגלית, וזאת תוך כדי כך שהוא מלגלג על חוסר-אחידותה וחוסר-ההיגיון השולטים בה.

כל זה נוגע, כמובן, למחזה המקורי, ושו, שנוהר במשך שנים ארוכות מן האמנות השביעית, ידע כנראה היטב מפני מה השש. כי גם כאשר סרטיו הוסרטו בהתאם לדרישותיו הספציפיות ביותר, ועל-ידי המפיק האחד-היחיד שהוא הירשה לו, בחייו, לעשות אותם, גבריאל פאסקל, התוצאה עדיין רחוקה מלהיות סרט, אם כי חדלה בינתיים להיות מחזה.

מה שקורה כאן, תחת הבימוי המשותף של אנתוני אסקווית ולסלי הווארד, הוא שהמצלמה הופכת עבד נרצע של המלל, אין לה כל תפקיד יוצר משלה, ובמשך סרט ששם היא מתאמצת שלא להחמיץ את השורות המבריקות, ברגע שהן יוצאות מפני השחקנים. הנשכרים מן השיטה הם, כמובן,

תדרוך חובה לראות:

תל-אביב — קן הקוקיה, התפשטות, להיות או לא להיות, עלייה בארץ הפלאות.

ירושלים — קן הקוקיה, חליל הקסם.

חיפה — קן הקוקיה.

תל-אביב

*** **קן הקוקיה** (פאר, ארצות-הברית) — עימות בין מתחזה למטורף לבין אהות ראשית בבית-משוגעים, כסמל למילחמתו של פרט רודף חרות במיסד כולו. סרט מרתק, מבויים ומבוצע להפליא, במאי מילוש פורמן, בתפקיד הראשי: ג'ק ניקולסון.

*** **התפשטות** (רויאל, ארצות-הברית) — סרטו הקודם של פורמן, יצירת מופת על מאבק-הדורות באמריקה, מלאה הומור, אהבת אדם ורגישות, ומוגשת ב" סינגון קולנועי רענן ושופע המצאות.

*** **להיות או לא להיות** (גת, ארצות-הברית) — גם אחרי 35 שנים, שומרת קומדיה שנונה זו על כיבוש פור לין בידי הנאצים, על חינה וחיידודיה, תודות לבימויו המבריק של ארנסט לוביטש ולמישחק מלוטש של קארול לומבארד וג'ק בני.

ירושלים

*** **חליל הקסם** (חג, שוודיה) — האופרה האחרונה של אינגמר ברגמן, מצולמת בחן וכישרון על-ידי אינגמר ברג-מן, עם זמרים ותזמורת האופרה בשטוק-הולם. חובה לאוהבי המוסיקה.

חיפה

*** **ימי שיקאגו העדיזים** (בית אבא חושי, ארצות-הברית) — פארודיה על סרטי-האגנסטרים, בהשתתפות כל כנר פייט סינטרה לשעבר, ובראשם סינטרה עצמו וסאמי דייוויס ג'וניור.

הווארד והילר — יותר אנושי

השחקנים, ליתר דיוק שניים מהם, לסלי הווארד עצמו, המעצב פרופסור הינגס פחות צני ויותר אנושי מזה של רקס האריסון, וונדי הילר, שהיא לנייה דוליטל הרבה יותר גשמית ומגובשת מזו של אודרי הפבורן (אם להשוות עם הגירסה המוסיקלית).

חבל רק שהתיאורות הזועקות במלאכותיות, הבימוי חסר-המקוריות שאינו מצליח להפתיע או להוסיף כמלוא הנימה למילה המדוברת, וצוות שחקני-מישנה שמשחקים כאילו לפני קהל מרוחק מן הבמה ולא נוכח מצלמה הנצמדת לאפם, מונעים מסרט זה להיות יותר מאשר אתר היסטורי גרידא.

השודד הנחייך

הנבל החביב (דרייב אין, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו ה" סרט הראשון שביים קירק דאגלס בעצמו. הוא צולם לפני כשלוש שנים ביוגוסלביה, ומהווה מעין שילוב בין הרפתקה של שודדיים, למערבון מכסיקאי. דאגלס, שרצה כנראה לשרת את עצמו כמיטב יכולתו, מגלם שודד בעל רגל של עץ, מחייך כל הזמן מאוזן לאוזן, ומוביל את כנופיית-הפושעים שלו בדרך אל אוצר שנקבר במיכרה עזוב על-ידי אחד מאנשיו-שלו. עוד חושקים באוצר: בחור טוב אחד, בחורה כחולת-עין אחת, ואחיה הקטן והחמוד (מארק לסטר מאוליבר), ודאגלס מעמיד פנים שהוא עוזר להם, כדי להקל על עצמו את הדרך למיכרה הנעלם.

אם זה נשמע קצת מסובך, אין ברירה, כזה הוא גם הסרט. כי למעשה, קצת קשה למצוא המשמיות בסיפור זה, המדרה אנה-ואנה בהיעדר-משמעות מוחלט, כאשר הדבר היחיד שמעניין את הבמאי הוא הבדיחות שניתן לסחוט מכל מעמד ומעמד. אולם מאחר שדאגלס, באותו זמן, לא היה אפילו מנוסה כבמאי, גם בדיחות אלה מבויימות בכבדות, ורחוקות למשל מן השנינות הקלילה של סרטים כמו הלפיד והחץ או הפיראט האדום שהוא מנסה לתקות. בין השאר, מוזר למצוא בכותרות הסרט את שמו של אלברט נואלץ, מן הקורבנות הראשונים של מקקארתי

דאגלס — עם רגל של עץ

בהוליווד. נואלץ, שנחשב כתסריטאי מתקדם וכתב בין השאר את העיר העירומה, שותף כאן לאוסף של קריקטורות אנושיות עלובות, שאינן עולות בעומקן על מה שמגיש בדרך-כלל המערבון האיטלקי הפחות-מוצלח.

לאור כל זה, אפשר להבין מדוע חיכה הסרט שלוש שנים עד שנמצא מסך מתאים להקרנתו עליו.